

Együtt felnőni (A képekről) – *Kerényi Kata*

Kamaszkor. Azt mondják, hogy ez egy csodálatos életszakasz. Kinyílik a világ, baráti kapcsolatok létesülnek, amelyek akár egy életre is szólhatnak. Az ember felfedezi a korlátait és lehetőségeit, hatalmas önismereti utazás az egész. Kialakítja a saját helyét a világban, megvívja a maga harcait a családon belül, hogy megtalálja az egyéni útját. Közben bulizik, kipróbál új dolgokat.

Jól hangzik, nem? Ezt mondják azok, akik már nem emlékeznek rá, milyen volt kamaszknak lenni.

Itt az ideje, hogy őszintén kimondjuk: tizenévesnek lenni szívás. Különösen most, a 21. század első felében az, amikor minden annyira ijesztő és bizonytalan még azok számára is, akiknek évtizedeik voltak megtanulni a világ működését. Milyen lehet akkor annak, aki éppen csak keresgéli a kapaszkodókat, és a legtöbbről kiderül, hogy nem úgy van, nincs is ott, vagy ha megragadja az ember, elporlik az ujjai között?

És milyen kamaszokkal dolgozni?

Itt az ideje, hogy őszintén kimondjuk: sokszor szívás. Különösen most, amikor a világ olyan gyorsan változik, hogy a saját, 1-2 évtizedes tapasztalatok egyre kevésbé érvényesek. Talán nem véletlen, hogy, miközben minden egyre dinamikusabban alakul, a magyar oktatási rendszer, nem találva válaszokat a felmerülő kérdésekre, egyre merevebb: nehéz szembenézni azzal, hogy nincsenek előre kiépített utak. Az élet nem tantárgyakra bontva működik, minden probléma összetett, átfogó gondolkodást, rendszerszemléletet igényel. Most ott tartunk, hogy a gyerekek ezt sokkal jobban tudják, mint a tanáraik, és az iskolák mindent megtesznek, hogy ezt ne mondhassák el, ne mutathassák meg.

És mégis: tizenévesekkel dolgozni csodálatos. Kinyílik a világ, baráti kapcsolatok létesülnek, amelyek akár egy életre is szólhatnak. Az ember felfedezi a saját korlátait és lehetőségeit, hatalmas önismereti utazás az egész. Kialakítja a saját helyét a gyerekek között, megvívja a maga harcait. Bizalmat kap és ad. Tervez, szembesül, újratervez, aztán hagyja a fenébe az egészet, és ha elég bátor, akkor a gyerekekkel együtt találja meg a megoldást a legkülönfélébb helyzetekre.

Nem vagyunk pótolhatatlanok: a kamaszok akkor is felnőnek, ha az iskola ketrecebe préseli őket, és akkor is, ha szerencsájuk van egy olyan helyen tölteni a napjaikat, ahol halathatják a hangjukat. Az első verzió a történet minden szereplője számára nyomasztó, a második sokkal szórakoztatóbb, még ha bizonytalanabbnak is tűnik. És ha már úgyis muszáj felnőni, nem lehetne közben ezt az egészet könnyebbé tenni egymás számára?

A Zöld Kakas Líceumban készült képek **a címlapon**, illetve **a 3., 11., 35., 89–91., 110., 116., 125. és 140–143. oldalakon** láthatók. **Az eredeti színes képek** megtekinthetők a punk online képtárában: <https://upszonline.hu/index.php?gallery=740506>